oli üks Katheliku usu muuk; — teiselt, ta usub kindlaste, et Jeesuse Kristuse õppetus, mis on Uute Testamenti üleskirjutud, on üks puhas Jumala sõna ja saadab inimestele õnsust; ta oijab teda puhtaks kõigesugusteſt inimeste wälja mõtlemiteſt ja tarkusteſt ja tallitab köik omad asjad tema juhatamiſt mööda, aga seda, mis ei sünni selle Testamendiga ühte, eidab ta kõrwale ja möistab ukka, kui ühte-ingele kahjuliku ja Jumalale wastumeelelist segatud õppetust; ja kolmandalt, ta armastab töeste Jeesust Kristust ja austab Teda, kui oma Issandat, ja sellesama armastuse ja austuse pärast Tema wastu kumardab ta Teda Ennast waimus ja töe sees, kui Ta on käsknud (Joh. 4, 24), ja austab ka wäga köike seda, mis läbi Tema lunastas meie inged ära; selle pärast pühitseb ta auusaste köik rohkem tähele panemise wäärt lugusid Tema maa-pealses elus, austab Tema köige pühamat Ema, suure armuga annab suud elawaks tegawa ristile, nenda sammuti selle Tema kujule, mis ei ole inimese käsi teinud, ja ka kõigile muile Tema kujudele, mis mõned muud kirikud ja nende ulgas ka Lutteruse kirik ei tee, ja näitawad sellega üles, et naad on nende Õnistegija püha asjade ja ka Tema Eneſe wastu külmad: sellepärast et kui üks inimene armastab palawaste ja puhtast südamest kedagi, siis peab ta ka kalliks seda, mis tuletab seda meele ja mis on tema päralt.

2) Meie öige Usu kirik on üks tõsine Apostlitte Kirik. Se on selgeste paljust asjust näha. Esite: meie Kirik tunistab püha kirja sõna järele Jeesust Kristust omaks pea nurga kiwiks, omaks pea põhjaks, aga ta tunistab Tema Apostlid ka omaks põhja kiwaks (Ew. 2, 20. Joh. Ilm. 21, 41), se on nisugusteks Kristuse teenrideks ja Jumala salauste tallitajadeks (1. Kor. 4, 1), kellel käskis Issand oma Kirikut armuõppetuse kuulutamise läbi üles ehitada, aga sellepärast peab nende õppetus ka kiriku põhjaks olema (Matt. 16, 18. 28, 19); teiseks, ta (Kirik) usub kindlaste, et Apostlitte õppetus on töeste puhas Jumala sõna (1 Tes. 2, 13), aga sellepärast peab ta iga Apostli sõna nisama kalliks ja tõsiseks, kui Kristuse Eneſe armu õppetustgi, aga neid, kes õppetawad teist wiisi, kui Apostlid, möistab ta ukka ja needib neid ära, nenda kui tegi Apostel Paulus (Kal. 1, 8. 9); kolmandaks, peale seda meie Kirik ei ole üksi selle õppetusega rahul, mis on Apostlitte kirjadesse üles kirjutud, nagu Lutteruse Kirik teeb. — Apostli Pauluse käsu järele: pidage need õppetused, mis teie olete õppinud ehk suu sõna läbi, ehk meie ramatu läbi, ta peab ka seda nende õppetust, mis ei ole nende kirjadesse üles pandud, waid mis on kiriku õpetajatte ja inge karjaste suu sõna läbi mele kätte saanud; neljandaks, ta annab ka Apostlittele eneſtele wäga suurt auu kui wälja walitsetud Kristuse sõbradele ja teenrittele (Joh. 15, 14—16. 1 Kor. 4, 1), sellepärast pühitseb ta ka wäga auusaste nende surma päewa ja peab ka kalliks seda, mis neid puutub ja meele tuletab: sellepärast auustab ta nende püha mädanemata ihu, (luukonta) nende kujusid ja köiki neid asju, kellega neid Kristuse pärast ära surmati, mis mõned kirikud, nende ulgas ka Lutteruse kirik, ei tee jä näitawad seega, et naad ei auusta neid.

3) Meie öige usu Kirik on üks wana köige maailma sisse wälja lautud isa kirik. Esiteks, ta on üks kirik, sepärast, et ta ilmus pea pärast Kristuse sündimist, waid mitte rohkeste 1500 aasta pärast peale Kristuse sündimise, nagu Lutteruse usu kirik, kui inimesed ei wõinud enam Issuse Kristuse õppetusest nenda easte aru saada, kui enne, ja kui temale akkati juba mõnes kohas ja mõne rahwa ulgas midagi omast peast juure panema, ehk kui need ise ei möistnud teda easte ära, kes wõtsid sel aeal oma ue Kiriku üles, waid ta ilmus just siis, kui Kristuse usk akkas wälja lagunema, ja temale on Apostlid ise omiku maal põhja pannud, ja ta on